

O hukotu, vichru a ohnivých jazycích

Pozdrav

Milé sestry a milí bratři, vítám Vás na dnešních bohoslužbách slovy apoštolskými:
Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi. Amen

Introit (Žalm 104, 1-5)

1 Dobrořeč, má duše, Hospodinu! Hospodine, Bože můj, jsi neskonale velký, oděš ses velebnou důstojností.
2 Halíš se světlem jak pláštěm, rozpínáš nebesa jako stanovou plachtu.
3 Mezi vodami si kleneš síně, z mračen si vůz činíš a vznášíš se na perutích větru.
4 Z vichrů si činíš své posly, z ohnivých plamenů sluhy.
5 Zemi jsi založil na pilířích, aby se nehnula navěky a navždy.

Píseň: EZ 640 - Díky za toto krásné ráno

Modlitba

Z knihy modliteb

I. Čtení (Joel 3, 1-5)

1 I stane se potom: Vyleji svého ducha na každé tělo. Vaši synové i vaše dcery budou prorokovat, vaši starci budou mít sny, vaši jinoši budou mít prorocká vidění.
2 Rovněž na otroky a otrokyně vyleji v oněch dnech svého ducha.
3 Způsobím, že budou na nebi i na zemi divné úkazy: krev a oheň a sloupy dýmu.
4 Slunce se zastře tmou a měsíc krví, dříve, než přijde den Hospodinův, veliký a hrozný.
5 Avšak každý, kdo vzývá Hospodinovo jméno, se zachrání. Na hoře Sijónu a v Jeruzalémě budou ti, kdo vyvážli, jak řekl Hospodin, spolu s těmi, kdo přežili, jež Hospodin povolá.

“Blahoslavení jsou všichni, kteří slyší Boží slovo a ve svém srdci ho zachovávají. Amen

Slůvko dětem (lekce 29 - Ježíš zasahuje Saula i nás)

Děti znáte někoho, kdo je slepý? Zavoláme dobrovolníka dopředu a dáme mu šátek na oči a klademe mu různé otázky. Třeba: Kolik oken je v místnosti? Jakou mám barvu očí? Kolik lidí je v přední lavici? Těmito otázkami dětem názorně ukážeme, že ten, kdo nevidí, to má mnohem těžší než my, mnohé věci prostě nemůže vnímat. Někdo je ale slepý, ne že by neviděl, ale třeba, že vidět nechce nebo je to pro něj těžké.

Píseň: Moje male světélko

Píseň: EZ 581 - Stvoř srdce čisté, Bože, mi a ducha přímého

Kázání (Sk 2, 1-4)

1 Když nastal den Letnic, byli všichni shromážděni na jednom místě.

2 Náhle se strhl hukot z nebe, jako když se žene prudký víchř, a naplnil celý dům, kde byli.

3 A ukázaly se jim jakoby ohnivé jazyky, rozdělily se a na každém z nich spočinul jeden;

4 všichni byli naplněni Duchem svatým a začali ve vytržení mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat.

Milé sestry a bratři, přátelé a hosté,

dnes nebudeme hovořit o historii, která skončila před dvěma tisíci lety. Dnes budeme mluvit o živlu, který stále **hoří**, o síle, která se nikdy **neunaví**, a o přítomnosti, která nenechá v **klidu**. Budeme přemýšlet o ohni Ducha svatého. Oheň, tak jak ho známe je fascinující. Je to prvek, který nás dokáže okouzlit, oslnit, uchvátit. Je krásný, když tančí v krbu, je děsivý, když nekontrolovaně pohlcuje les. Je to životodárné teplo i ničivá síla. A právě tento živel si Bůh vybral jako svůj „**podpis**“, jako vizitku své přítomnosti mezi námi.

S ohněm se setkáváme všude kolem sebe. Potkáváme ho v kuchyni při přípravě našich pokrmů, vidíme ho v tichém mihotání svíček na hrobech našich blízkých, vnímáme jeho sílu v motoru auta, který nás veze domů, i v té prastaré radosti z táborového ohně pod hvězdnou oblohou, kde se sbližují naše srdce. **Oheň je vsudypřítomný** – je v každém tepu našeho života, v každém nádechu, v každém našem odhodlání.

Nyní se však vraťme do onoho jeruzalémského horního pokoje, kde se historie lidstva zlomila v půli. Slyšíme tam zprávu o setkání s něčím tak živým, že to změnilo **tvář světa**. Letnice jsou dnem, kdy se nebe dotklo země a kdy se do lidských dějin nastěhoval oheň. Ale tento oheň není v Bibli novinkou. Je to tentýž oheň, který od počátku věků doprovází Boží lid na cestě k proměně.

Pohledme na Mojžíše u **hořícího keře**. Tam, v poušti, spatřil úkaz, který popíral zákony přírody: keř hořel, a přesto se nerozpadal v popel. Byl to první záblesk pravdy o tom, že Bůh, který se zjevuje, neničí, ale **očisťuje a povolává**. Ten keř byl pozváním k blízkosti, k „*vyzutí sandálů*“, k odložení všeho, co nás činí nedotknutelnými. Letnice jsou pokračováním tohoto setkání – Bůh už nehoří v keři na poušti, ale má se rozhořet v nás.

A vzpomeňme na Eliáše a jeho **ohnivý vůz**. Když Eliáš končil svou pozemskou pouť, nebyla to smrt, která ho pohltila, ale ohnivý vír. Byl to oheň, který jej vzal z tohoto světa, oheň, který byl vrcholem jeho **prorocké horlivosti**. Ten oheň, který kdysi odnášel proroka k nebi, se nyní, o staletí později, usazuje na hlavách učedníků. To, co bylo kdysi vyhrazeno jen pro vyvolené proroky, se stává darem pro každého, kdo se odváží věřit.

Prorok Izaiáš ve své vizi zažil očištění, když k němu přiletěl anděl se **žhavým uhlíkem** z oltáře a dotkl se jeho rtů. „*Hle, toto se dotklo tvých rtů, tvá vina je odňata*,“ zaznělo. Oheň zde působí jako **nástroj proměny** osobnosti. Podobně i oheň Letnic není jen vnějším úkazem – je to uhlík, který se dotýká našeho nitra, vypaluje z nás naše sobectví, naše strachy a pochybnosti, abychom byli schopni nést Boží slovo dál.

A co Daniel v **ohnivé peci**? Tam oheň neublížil, protože uprostřed plamenů byl někdo, kdo vypadal jako „*syn božský*“. Oheň se stal **prostorem setkání**, nikoli popravištěm. I my často procházíme svými pecemi – zkouškami, utrpením, ztrátami. Letnice nám připomínají, že v ohni našich životních zkoušek nejsme sami. Duch svatý je tou přítomností, která způsobuje, že plameny, které nás měly zničit, nás nakonec jen osvobodí od našich pout.

Po svém vzkříšení se Ježíš setkává se svými učedníky u **jezera u ohně**. Tam, v ranním šeru, na břehu, kde vonělo pečené rybí maso, se odehrává nejněžnější proměna. Je to oheň, který **obnovuje vztahy**. U tohoto ohně byl Petr uzdraven ze svého zapření. Ten samý Petr, který se pak v jeruzalémském pokoji stává hlavním svědkem ohnivých Letnic. Oheň není jen mocí, oheň je i pohostinností, je to teplo domova, které nám Bůh nabízí, abychom se mohli nadechnout a začít znovu.

Drazí přátelé, když dnes čteme o **hukotu, víchru a ohnivých jazycích**, nehledejme v tom jen historii. Hledejme v tom výzvu. Duch svatý, ten **neviditelný plamen**, který prochází celou historií spásy – od hořícího keře přes oltář Izaiáše až po břeh jezera – může spočinout i na nás.

Jenže jak poznáme, že ten oheň máme?“ Poznáme to podle toho, že nás přestane zajímat jen naše vlastní pohodlí. Poznáme to podle toho, že se v nás narodí soucit, který bolí, ale který uzdravuje. Poznáme to podle toho, že dokážeme mluvit **jazykem pochopení, odpuštění a lásky**. Pokud náš život září láskou k bližnímu, pokud je v něm klid uprostřed bouře, pak mluvíme jazykem, který lidé kolem nás zoufale potřebují slyšet.

Nebuďme těmi, kteří se bojí ohně. Nebuďme těmi, kteří raději zůstávají v bezpečí svých uzavřených pokojů. Ten víchř, který kdysi naplnil jeruzalémský dům, stále vane. Stačí jen nastavit plachty. Stačí jen chtít být nádobou, v níž se Boží oheň proměňuje v životodárné světlo pro celý svět.

Kéž je náš život stále otevřený tomuto Božímu vanutí. Kéž jsme lidmi, kteří šíří teplo a světlo, a kéž i naše slova a skutky mluví jazykem, který v každém člověku probouzí touhu po domově, po pravdě a po nekonečné lásce, která nás všechny obklopuje.

Oheň, který zůstane jen uvnitř nás, nakonec **vyhasne**. Oheň, který se stane slovem, **proměňuje svět**. Začali jsme mluvit. Mluvili jsme tak, že nám rozuměli lidé ze všech končin světa. To je zázrak porozumění. Duch svatý není o zmatku, Duch svatý je o spojení. Je to oheň, který boří zdi mezi národy, mezi kulturami, mezi generacemi.

Nyní vás zvou k malé aktivitě, která nám pomůže toto vše procítit. Prosím, podívejte se na svíci, kterou zde máme. Svíčka je jako my. Vosk je naše tělo, naše každodennost. Knot je naše otevřenost. Ale bez plamene je svíčka jen studenou hmotou. Můžeme ji mít krásně zdobenou, můžeme ji mít na tom nejlepším místě, ale pokud ji nezapálíme, nic se nestane. Důležitost spočívá v tom, že oheň není náš. My jsme jen jeho nositelé.

A víte, co oheň potřebuje nejvíc, co potřebuje, aby hořel? **Kyslík**. Kyslíkem pro náš duchovní život je **modlitba**. Modlitba je to foukání do uhlíků, které se zdají být mrtvé. Když se modlíme, přikládáme dřevo. Když čteme Písmo, přikládáme dřevo. Když sloužíme druhým, udržujeme oheň v plném žáru.

B+S

Nezapomínejme, že je to oheň, který nás spojuje, abychom jako jedno tělo, jako společenství, jako rodina, jako církev, byli světlem světa. Dnes, když odtud odejdeme, nechtějme být jen lidmi, kteří slyšeli nějaká slova. **Budme lidmi, kteří nesou oheň**. Nosme ho do svých rodin, kde je někdy chladno. Nosme ho do svých prací, kde je někdy šedo. Nosme ho ke všem, kdo ztratili naději. Nebojme se, že nás oheň spálí. Nechme se ním očistit. Nechme se zapálit. A pak se nebojme zářit.

Pojďme nyní ztišit svá srdce. Nehledejme velké odpovědi, hledejme ten **plamen**. V tichu své modlitby vnímejme, že ten samý Duch, který sestoupil na apoštoly, je zde. Dotýká se nás. Rozděluje se na nás. Zapaluje nás. Ať náš život není jen tlejícím dřívím, ale **zářící pochodní**, která ukazuje cestu k Bohu. Ať oheň, který začal u hořícího keře a vyvrcholil v Jeruzalémě, dnes hoří skrze naše životy. To je pravý smysl Letnic. To je pravý smysl našeho bytí. Amen.

Modlitba

Píseň: EZ 585 - Přijď již, přijď, Duchu stvořiteli, Duchu smíření

Ohlášky

Přímluvná modlitba

Z knihy modliteb

Vyslyš nás, prosíme, skrze Krista, našeho Pána, ukazuj nám naši vlastní odpovědnost ve zvěstování evangelia a přijmi i tuto naši společnou modlitbu.

Otče náš, který jsi na nebesích, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé je království i moc i sláva na věky. Amen

Píseň: EZ 715 – Modré nebe, slunce zář, Pánu patří díky

Posláni (Gal 5, 25-26)

25 Jsme-li živi Božím Duchem, dejme se Duchem také řídit.

26 Nehledejme prázdnou slávu, nebudme jeden k druhému vyzývaví, nezávidme jeden druhému.

Požehnání (Nm 6, 24-26)

24 Hospodin tě požehná a ochrání tě,

25 Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv,

26 Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.

Píseň: EZ 732 - Do tvých starostí, smutků, úzkostí přišel